

ный смѣло утвърждавамы, че като съдимъ по смислътъ на подвигытъ на самого Бориса, Фотій, като наставлявалъ Българскыйтъ царь въ православіето, съзнателно признавалъ онова высокото въ него призваніе. Съзнателно, казувамъ, го насърдчавалъ да бжде той самостоятеленъ, като утвърждава силжтъ си на довѣріето къмъ подданнытъ си (41), на законностьтъ (42), на правосъдіето (43), на прозорливостьтъ (48), на твърдостьтъ (55), на признаваніето на общественното мнѣніе (58), на единоплушіето на подданныцытъ (62), на благополучіето на подданныцытъ; и при таквызи условія, като завършва посланіето си, Фотій изразилъ желаніе, да бжде Борисъ готовъ къмъ великы подвигы, доблестно да пази своето достояніе като ся стреми да бжде не само образецъ въ свойтъ народъ, но и назиданіе на челоуѣческый родъ.

Огъ таквызито Фотіеви прикаскы какъ да не отгадаемъ, въ какво ся е заключавало призваніето на Бориса, и съ какво е оправдалъ той обръжытытъ къмъ не-